

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Ing. D. H.,** zast. Mgr. Petrem Pytlíkem, advokátem se sídlem Thámova 181, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 8. 2016, č. j. 22 A 17/2015 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 1000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Pytlíka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Komise k projednávání přestupků města Valašské Klobouky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 11. 2014, č. j. Ma-PŘ 27/2014-44, sp. zn. Ma-PŘ 27/2014, bylo s odkazem na § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), zastaveno přestupkové řízení vedené s žalobkyní pro přestupek proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích z důvodů zániku odpovědnosti za přestupek.

[2] Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje (dále též „správní orgán II. stupně“, či „odvolací orgán“) ze dne 3. 2. 2015, č. j. KUZL 2217/2015, sp. zn. KUSP-2217/2015/PŽÚ/Do, bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), jako nepřípustné zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti takovému rozhodnutí oprávněn zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Krajský soud dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro postup ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu a správní orgán II. stupně nepochybil, pokud odvolání s odkazem na citované ustanovení zamítl jako nepřípustné. Pochybení shledal krajský soud pouze na straně správního orgánu I. stupně, který nesprávně poučil žalobkyni o možnosti podat odvolání proti předmětnému prvostupňovému rozhodnutí. V případě takového zastavení řízení není totiž odvolání podle výslovné dikce zákona přípustné (§ 76 odst. 3 zákona o přestupcích). Pokud pak zákon výslovně stanoví, že proti rozhodnutí v daném případě odvolání není přípustné, nemůže být toto připuštěno ani z důvodu nesprávného poučení správním orgánem. Jestliže tedy správní orgán I. stupně v rozhodnutí nesprávně poučil žalobkyni o možnosti podat odvolání proti takovému rozhodnutí, pochybil. Uvedené pochybení však dle názoru soudu nemělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Chybné poučení správního orgánu nemůže založit právo na opravný prostředek žalobkyně. S ohledem na tuto skutečnost nemohl žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodnout jinak, než jak rozhodl, a proto krajský soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud nepřisvědčil ani další žalobní argumentaci a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V kasační stížnosti obsáhle zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a rozsudek krajského soudu. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká nepřezkoumatelnost spočívající v „*nedostatku důvodů rozhodnutí soudu, který se k podstatným námitkám a skutečnostem vedeným stěžovatelkou nikterak nevyjádřil a ani se jimi v rámci řízení nezabýval*“ (bez bližší specifikace – pozn. Nejvyššího správního soudu). Dále vytýká krajskému soudu, že nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle stěžovatelky je výrok tohoto rozhodnutí v rozporu se zákonem a judikaturou. Formulace výroku rozhodnutí svádí k závěru, že se stěžovatelka dopustila předmětného přestupku; v rámci řízení o přestupku však nebylo nic takového prokázáno, nadto nebylo prokázáno ani to, že skutek, o němž se vedlo řízení, se stal, a byl přestupkem. Dovozuje vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou měl soud rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. Mimo výše uvedené stěžovatelka namítá, že pravdivým oznámením nezákonného jednání nemohla spáchat předmětný přestupek. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně navrhla, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[5] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil se závěry krajského soudu. Zdůraznil, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo zastaveno z procesních důvodů, nikoliv z důvodů věcných. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[10] Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I ÚS 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „[s]*oudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

[11] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je*

v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné". V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*". Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*". Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*".

[12] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[13] Napadený rozsudek vyhovuje výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů měl postup správních orgánů a jimi vyslovený názor za správný a naopak, z jakých důvodů shledal nedůvodnými žalobní námitky stěžovatelky. Nutno

doplnit, že stěžovatelka námitky poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, jakož i některé další námitky, uplatňovala pouze v obecné rovině. Např. uváděla, že důvod kasační stížnosti lze spatřovat v „*nedostatku důvodů rozhodnutí soudu, který se k podstatným námitkám a skutečnostem vedeným stěžovatelkou nikterak nevyjádřil a ani se jimi v rámci řízení nezabýval*“. Tato svá tvrzení však nijak nekonkretizovala a Nejvyšší správní soud se jimi proto mohl zabývat pouze v obecné rovině. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. K tomu srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 As 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78.

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelce ani v dalších námitkách, ve kterých poukazovala na vady a nezákonnosti v řízení před správními orgány. Nejvyšší správní soud předně odkazuje na obsah správního spisu, ze kterého vyplývá, že oznámením ze dne 7. 4. 2014 zahájil správní orgán I. stupně přestupkové řízení se stěžovatelkou [přestupek proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích]. Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2014 správní orgán I. stupně řízení o přestupku zastavil z důvodů zániku odpovědnosti. Ve výroku podrobně popsal jednání, pro které bylo přestupkové řízení zahájeno, resp. zrekapituloval dikci § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích (podle něhož se přestupku dopustí mj. i ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití nepravdivým obviněním z přestupku) a tuto převedl na případ stěžovatelky. Následně ve výroku uvedl, že podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích se přestupkové řízení zastavuje, „*neboť odpovědnost za přestupek zanikla*“. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán odkázal na § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a uvedl, že jednoroční lhůta k projednání předmětného přestupku skončila dne 2. 9. 2014, v důsledku čehož bylo nutno řízení zastavit. Závěrem poučil stěžovatelku o tom, že proti tomuto rozhodnutí může podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení. Ze správního spisu dále vyplývá, že stěžovatelka napadla citované rozhodnutí odvoláním, které žalovaný zamítl jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu žalobou napadeným rozhodnutím.

[15] Podle § 76 odst. 1 písm. a), b), c), f) a j) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že: „*a) skutek, o němž se vede řízení, se nestal nebo není přestupkem, b) skutek nespáchal obviněný z přestupku, c) spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno, (...), f) odpovědnost za přestupek zanikla, (...), j) navrhovatel vzal svůj návrh na zahájení řízení zpět nebo se, ač řádně a včas předvolán, k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu nedostavil*“.

[16] Podle § 76 odst. 3 zákona o přestupcích odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustné pouze, „*bylo-li řízení zastaveno podle odstavce 1 písm. a), b), c) a j).*“

[17] Podle § 92 odst. 1 správního řádu pak „*Opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.*“

[18] V dané věci vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, tedy rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku z důvodu zániku odpovědnosti. Jak vyplývá z citované právní úpravy, povahy věci, jakož i obsahu tohoto rozhodnutí, správní orgán tímto rozhodnutím nikterak nerozhodoval o vině či nevině stěžovatelky. Řízení zastavil z důvodu uplynutí lhůty pro projednání přestupku (a současně stěžovatelku nesprávně poučil o tom, že může proti takovému rozhodnutí podat odvolání, čehož stěžovatelka i využila). Poté, co odvolací orgán obdržel takové odvolání, zabýval se správně nejprve jeho přípustností. Z důvodu, že zjistil, že směřuje proti rozhodnutí, proti kterému není odvolání přípustné, odvolání jako nepřípustné zamítl. V tomto ohledu mu nelze nic vytýkat. Pro zamítnutí odvolání jako nepřípustného byly splněny všechny zákonné podmínky.

[19] Pochybení se dopustil pouze správní orgán I. stupně, který nesprávně poučil stěžovatelku o možnosti podat odvolání. Tato vada však nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí v intenzitě, pro kterou by bylo třeba ho zrušit. Právní úprava s takovou možností počítá, a umožňuje ji řešit právě s odkazem na § 92 odst. 1 správního řádu. Toto ustanovení totiž ukládá odvolacímu orgánu, aby nepřípustné odvolání zamítl. Podle § 76 odst. 3 zákona o přestupcích je přitom odvolání přípustné pouze proti zastavení řízení podle odstavce 1 písm. a), b), c) a j). *A contrario* je tedy nepřípustné odvolání proti ostatním typům zastavovacího rozhodnutí, tj. včetně zastavení z důvodu zániku odpovědnosti [§ 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích].

[20] Pokud tedy zákon výslovně stanoví, že proti rozhodnutí v daném případě odvolání není přípustné, nemůže být toto připuštěno ani z důvodu nesprávného poučení správním orgánem; nesprávné poučení správního orgánu totiž nemůže založit právo na podání opravného prostředku (podpůrně srv. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2013, č. j. 47 Af 11/2013 - 59). Podá-li přesto účastník řízení odvolání, nemůže v rámci jeho projednání odvolací orgán řešit uplatněné námitky. Právní úprava mu ukládá, aby takové odvolání bez dalšího zamítl jako nepřípustné. Odvolací orgán tedy neposuzuje věcnou a ani právní stránku napadeného rozhodnutí.

[21] Ostatně k obdobným závěrům dospívá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srv. např. rozsudky ze dne 2. 4. 2008, č. j. 3 As 2/2008 - 152, ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011 - 87, ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 - 32, ze dne 17. 7. 2014, č. j. 10 As 61/2014 - 34). V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit. Proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno (contr. § 90 odst. 5 správního řádu). Obecně platí, že pokud správní orgán poté, co přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí postupem stanoveným v § 89 odst. 2 správního řádu, neshledá důvod pro to, aby s rozhodnutím naložil některým ze způsobů uvedených v § 90 odst. 1 až 4 cit. zákona, tedy jinými slovy dojde k závěru, že odvolání není důvodné a není ani důvod pro zastavení řízení, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Od tohoto*

zamítnutí odvolání je třeba odlišovat zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 věta první cit. zákona, které není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřípustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí."

[22] Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s krajským soudem v tom, že v daném případě neměl odvolací orgán jinou možnost, než nepřípustné odvolání podle § 92 odst. 1 zákona o přestupcích zamítnout. Krajský soud proto nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného mající oporu v právní úpravě nezrušil. Pokud pak nebyly dány důvody ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, nemohl krajský soud zrušit ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Krajskému soudu tedy nelze vytýkat, že pro stěžovatelkou uváděnou argumentaci nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nad rámec právě uvedeného s ohledem na smysl argumentace stěžovatelky Nejvyšší správní soud dodává (a to i s ohledem na stěžovatelkou uváděnou judikaturu), že byť není formulace výrokové části zcela nejvhodnější, nezakládá v daném případě pochybení v intenzitě, pro kterou by bylo možno uvažovat o zrušení obou správních rozhodnutí. Ačkoliv by totiž výroková část mohla při prvním přečtení svádět k závěru o vině stěžovatelky, v kontextu celého rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán nedospěl k závěru, že byla stěžovatelka shledána vinnou (či dokonce sankcionována). Ostatně takové důsledky stěžovatelka ve vztahu ke své osobě ani relevantně netvrdí a nedokládá. Nadto správní orgán I. stupně v odůvodnění výslovně uvedl, že stěžovatelka „*nebyla uznána vinnou*". Nelze přitom dovozovat ani vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou by bylo nutno zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Takovou vadou by mohlo být například to, že by správní orgán nezastavil řízení o přestupku přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39), a podobné podstatné vady mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Co se týče tvrzení stěžovatelky, že pravdivým oznámením nezákonného jednání ani nemohla spáchat předmětný přestupek, konstatuje Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené, že v daném řízení nebyl učiněn závěr, že by stěžovatelka spáchala přestupek. Řízení bylo zastaveno.

[23] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Protože Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku, vrací stěžovatelce již zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč (§ 10 odst. 1 věta prvá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu